

זה הדבר

زوهديرك ZO HADEREKH

גיליון 49, 14 בדצמבר 2011

המתמחים: הנחישות משתלמת

המאבק הממושך של הרופאים הצעירים תם, אך המערכה למען רפואה ציבורית יעילה נמשכת

הרווחה המופרטת. רק לחציו הכבדים של יו"ר ההסתדרות, **עופר עיני**, על ראשי איגוד העובדים הסוציאליים, הביאו לחתימה על ההסכם הקיבוצי הגרוע.

לחציו של עיני, אליהם הצטרפה גם עושת דברו, ח"כ **שלי יחימוביץ**, סייעו סיוע ממשי לאנשי האוצר, בניסיונם לשבור את רוחם של השוכתים. חשוב לציין, שלאחר השביתה, החזיר עיני טובה ליחימוביץ' על נאמנותה (נאמנותה לעיני, לא לעו"סים), כשסייע לה להיבחר לראשות מפלגת העבודה. עוד נחתם, לפני כמה שבועות, הסכם קיבוצי במפעל "חיפה כימיקלים", לאחר שישה חודשי שביתה, ולאחר שהעובדים עזבו את שורות ההסתדרות. ממאבק המתמחים, העו"סים וחיפה כימיקלים ניתן להסיק שהנחישות משתלמת.

נחוצה דמוקרטיה באיגוד המקצועי

לקח נוסף של מאבק המתמחים: יש לנהל את המאבק באופן דמוקרטי, מן הבסיס. ההסכם אושר על ידי אסיפות הרופאים בבתי החולים השונים, ולא רק על ידי הוועד. ההסכם המקורי נחתם על ידי ראשי הר"י, בלי ליידע את חבריה, וכך קרה גם במקרה של העו"סים. בחיפה כימיקלים, כלל העובדים אישרו את ההסכם בטרם החתימה עליו. דוברי הממשלה שבו ואמרו במהלך שביתה המתמחים, כי "ההסכם החתום לא יפתח". אבל ההסכם אכן נפתח, ונספחו החדש כולל הטבות רבות, שלא היו בהסכם המקורי. כך שנפרצה החומה הבצורה של המעסיקים הפרטיים והציבוריים, שטענו במשך שנים כי "לאחר חתימה, אין לשנות את תנאי ההסכם". מעתה, כאשר העובדים מרגישים מרומים, ניתן לפתוח כל הסכם קיבוצי.

אין להתפלא שחתימת ההסכם החדש גררה אחריה גלי ביקורת מצד האוצר, הפרשנים הכלכליים ו"ראשי המשק". "המתמחים הוכיחו, שהשימוש בכוח משתלם, וכי מה שלא הולך בכוח הולך בעוד יותר כוח, וזה איתות רע למשק", כתב הפרשן נחמיה שטרסלר ב"הארץ" (9.12). נתקן את הפרשן המכובד: זה איתות טוב לעובדים ולנציגיהם.

עם חתימת נספח להסכם הקיבוצי, הגיע לסיומו אחד המשברים הארוכים במערכת הבריאות הציבורית בישראל: שביתה הרופאים, ולאחריה - מרד המתמחים והרופאים הצעירים. הנספח נחתם בשבוע שעבר (8.12), אך המתמחים סירבו להופיע, כמקובל, במסיבת עיתונאים "חגיגית" יחד עם שרי הממשלה.

הם מסרו שאין בכוונתם להופיע על אותה במה יחד עם ראש הממשלה (ושר הבריאות!) בנימין נתניהו. הרופאים לא סומכים על נתניהו, ובצדק. במקום מסיבת העיתונאים המסורתית, קיימו המתמחים מסיבת עיתונאים משלהם.

ד"ר **נדב חיים**, מתמחה מבית החולים שיבא, אמר במסיבת העיתונאים: "שואלים אותנו, איך זה להרגיש מנצחים. אבל במאבקים כאלה אין מנצחים, יש רק מפסידים. מלבד ההישגים המדידים, שיחזרו לבתי החולים ולמחלקות, ההישג הגדול הוא, שהראנו שאסור לוותר". ד"ר חיים הוסיף: "אנחנו לא פוליטיקאים; אנחנו קודם כל רופאים. אנחנו מברכים על התוצאה, אבל השמחה לא שלמה. יש עוד הרבה עבודה".

הוסיף ד"ר **אורי ויזל**, מתמחה מבית החולים איכילוב: "תם ונשלם הפרק הנוכחי במאבק העובדים, אבל המלאכה לא הושלמה. המערכת על סף קריסה. נכשלנו בניסיון לקצר את משך ההסכם, אבל אנחנו חוזרים למטרה האמיתית - להציל חיים". ד"ר **דובי בכר**, מתמחה מבי"ח בלינסון, אמר: "אנו גאים מאוד בדרך בה התנהלנו".

לא לוותר, לא להיכנע

עם סיום סכסוך העבודה הארוך, ניתן כבר להסיק כמה מסקנות חשובות עד מאוד למאבק המעמדי הכולל במדינת ישראל. בפעם הראשונה, מרדה קבוצת עובדים גדולה בהסכם, שחתם הארגון היציג שלה. במקרה זה, הייתה זו ההסתדרות הרפואית בישראל (הר"י). זאת, בהמשך למרד הקטן, שהובילו במרס האחרון עובדים סוציאליים צעירים, החברים בהסתדרות הכללית, ושרובם מועסקים בשירותי

מכתבים למערכת

על רדיפת הקומוניסטים

בגיליונות האחרונים של "זו הדרך" (23.11, 7.12) התפרסמו מאמרים על ניסיונותיו של ראש-הממשלה דאז, דוד בן-גוריון, להוציא אל מחוץ לחוק את מק"י (1953), ולפגוע בחופש הביטוי של העיתונות הקומוניסטית (1949).

חשוב היה, לדעתי, להדגיש, כי הרדיפות החלו עוד לפני קום המדינה. בתקופת המנדט הבריטי, הסגירו אנשי מפא"י את הקומוניסטים לידי הבולשת הבריטית. כאלפיים חברי מפלגה גורשו מהארץ בידי הבריטים, ועשרה קומוניסטים נרצחו בידי המשטרה, או מתו בבתי-הסוהר.

בנוסף, חשוב להדגיש כי לא רק תנועת העבודה הייתה מעורבת במסע האנטי-קומוניסטי. אל הרדיפות הללו חברו גם מנהיגים מהמפלגות הדתיות, כדוגמת "המזרחי" והפועל המזרחי" (שלימים התאחדו והקימו את המפד"ל).

משה שפירא, ממנהיגי "הפועל המזרחי", נתפס כבעל השקפות פוליטיות מתונות. אולם בעת שהיה שר הסעד והדתות, הצטרף גם הוא למצדדים בפעולות הענישה נגד מק"י, אך הציע לא לדון בהן בפומבי מעל במת הכנסת: "צריך לפעול, ולא להכריז..."

שפירא קרא להצר את צעדיהם של עיתוני המפלגה, באמצעות אי-הכללתם במסגרת הקצבת הנייר הממשלתית (כזכור, בתקופת הצנע גם הנייר היה בקיצוב). הוא הציע להכביד על חייהם של הקומוניסטים, בדרך שתצר את פעילותם ואת השפעתם השלילית, לדבריו, על הנוער.

גם אחד ממנהיגי תנועת "המזרחי", הרב מרדכי נורוק, דרש, בדין במליאת הכנסת (19.1.1953), להוציא את "בוגדי עמנו" מהכנסת.

מאז אותם הימים, המנגינה במפלגות הדתיות לא השתנתה בהרבה. כיום, נוהגות מפלגות אלו לרוב ליישר קו עם הימין הקיצוני-החילוני, כפי שראינו ביוזמות החקיקה האחרונות.

דן יהב, תל-אביב-יפו

תנועת המחאה בארה"ב

בין המפגשים המעניינים שהתקיימו ליד מאהל המחאה של תנועת "לכבוש את וול סטריט", היה גם מפגש, בו נכחתי בשבוע שעבר, בהשתתפות פרופסור פרנסס פוקס פיבן, המלמדת באוניברסיטה של העיר ניו-יורק.

פיבן, פעילה פוליטית ותיקה ומוכרת, שכינה בעבר כנשיאה של אגודת הסוציולוגים של ארה"ב, ניתחה באוזני הפעילים את השפעתה של תנועת המחאה.

לדבריה, תנועת "לכבוש את וול סטריט" מהווה גרעין להיווצרותה של תנועה חברתית רחבה יותר, שייתכן ותזכה לאותה מידת השפעה כמו תנועות חברתיות משמעותיות אחרות בהיסטוריה של ארה"ב. היא ציינה, כדוגמאות לתנועות כאלה, את התנועה לזכויות האזרח בשנות ה-60, את תנועת המובטלים בשנות ה-30, ואת התנועה לביטול העבדות במחצית המאה ה-19.

פיבן ציינה, כי האליטה השלטת כיום בארה"ב מרוויחה את עיקר הונה מניצול של עובדים מעבר לים, ולכן – תנאי החיים של תושבי ארה"ב אינם חשובים להם. זה מסביר, לטענתה, את המגמה המואצת של פירוק רשתות ההגנה החברתיות.

עודד גולדרייך, ניו-יורק

דברים בשם אומרם

מקאתי חי

בריאיון עם ח"כ אופיר אקוניס (ליכוד), הוזכר שמו של הסנאטור השמרן ג'וזף מקאתי, שניהל מסע רדיפה נגד קומוניסטים בארה"ב בשנות ה-50. בתגובה אמר אקוניס: "הוא צדק בכל מילה. עובדה, היו סוכנים סובייטיים".

("לונדון וקירשנבאום", ערוץ 10, 4.12)

חלומי הרטוב של נתניהו

"הפגנה רבתי – זריקת 1000 טמבלוויזיות במעמד הרב אמנון יצחק שליט"א. עם ישראל מוזמן להביא ולזרוק את הטמבלוויזיות שלו נוכח בנייני הטמבלוויזיה ורשות השידור בטקס מרשים מלווה בדברי תורה. כניסה לגברים מרח' שמגר, כניסה לנשים מרח' מעלה זלמן. בואו בהמוניכם".

(כרזה שהופצה ברחבי ירושלים, 6.12)

אמת דיברתי

"בקיץ האחרון הייתה המחאה החברתית. מדוע עופר עיני נזרק ממנה? איך זה קרה? כל אחד צריך לשאול את עצמו איך יכול להיות, שבנושא שדיברה עליו יושבת ראש המפלגה, הגנה על כספי החוסכים, מדוע יו"ר ההסתדרות לא משבית את המשק? כי מי שמתכנן ללכת לעבוד אצל הטייקונים לעולם לא ייצא נגדם. אל תשכחו זאת".

(דברים של ח"כ עמיר פרץ בוועידת העבודה, 30.11)

יעילות מעל הכול

"בכל המדינות, עבודת הניקיון נחשבת למקצועית, ולכן ארגונים מעבירים אותה לחברות המתמחות בתחום זה. הדבר מאפשר את ביצוע עבודת הניקיון בצורה יעילה יותר".

(רפי אלימלך, בעל חברת כוח אדם, "דה מרקר", 8.12)

דבר הגביר

בעל ההון האמריקאי מתיו ברונפמן, שבבעלותו בנק דיסקונט ורשת שופרסל, על תנועת המחאה החברתית, בישראל ובארה"ב: "אני חושב שאנשים יכולים לבלות פחות זמן באוהלים ויותר בעבודה. פה, בניו יורק, זה יותר גרוע מאשר בישראל. אנשים לא צריכים להאשים את האחרים".

("כלכליסט", 28.11)

דבר האלוף

"לדפני ליף וחבריה אין שמץ של מושג לאן להוביל את המחאה. ומאין ידעו? הרי אין להם לא את הידע ולא את הניסיון. הם מפוצלים וחסרי כיוון, ואינם מבינים ש-'צדק חברתי' משיגים בהידברות. מומלץ שלא לתת לאנשים שלא עשו כלום בחייהם לנהל את חייהם".

(אלוף במיל' עוזי דיין, "ישראל היום", 28.11)

שלחו לנו דברים בשם אומרם: info@maki.org.il

קווים לדמותה של התדרדרות

דו"ח חדש, ובו תמונת מצב על זכויות האדם בישראל, חושף מציאות עגומה

כשמדובר במי שאינם אזרחי ישראל, וכל שכן בשטחים הכבושים, הליך הוגן אינו מובטח, ומעצר לחודשים, ואף לשנים, עשוי להפוך מהחריג לכלל. פעמים רבות מוצאים עצמם מאחורי הסורגים מי שנמנים עם קבוצות מוחלשות – פליטים ומבקשי מקלט, מהגרי עבודה, ופלסטינים בשטחים. על אף רגיעה מסוימת, בשטחים הכבושים ממשיכות להיות מוטלות מגבלות תנועה קשות על האוכלוסייה הפלסטינית. הבולטות שבהן: הגבלות תנועה במרכז העיר חברון; "משטר היתרים" במרחב התפר שבין הקו הירוק וגדר ההפרדה; צמצום התנועה הפלסטינית בכביש 443; הסגר המתמשך על רצועת עזה; ניתוק תושבי בקעת הירדן משאר הגדה המערבית; והשפעות גדר ההפרדה על מרקם החיים בתוך ירושלים ובין ירושלים המזרחית לשאר הגדה.

העם דורש – השלטון חירש: זכויות חברתיות

הפערים הכלכליים בישראל, אשר חופפים קווי חלוקה אתניים, לאומיים ותרבותיים, הם תוצאת המדיניות החברתית-כלכלית של ממשלות ישראל בעשרים וחמש השנה האחרונות, בתחומי הדיור, הבריאות, החינוך, התעסוקה והרווחה. הדו"ח מציג נתונים בנושא, וקורא לעגן זכויות אלו במסגרת "חוק יסוד: זכויות חברתיות", שיבטיח את שמירתן של זכויות החברתיות וקיום בכבוד לכולנו.

נציגת מק"י במפגש הבינלאומי של המפלגות הקומוניסטיות

חברת הלשכה הפוליטית של המפלגה הקומוניסטית הישראלית (מק"י), **עאידה תומא-סלימאן**, השתתפה בסוף השבוע האחרון (9.12) במפגש הבינלאומי ה-13 של המפלגות הקומוניסטיות והפועליות, שהתקיים באתונה. תומא-סלימאן היא האחראית על המחלקה לקשרי חוץ של מק"י, והעורכת של היומון הקומוניסטי "אלאתיחאד". במפגש השתתפו כ-100 משלחות המייצגות 82 מפלגות קומוניסטיות מ-64 מדינות, ביניהן וייטנאם וקובה. מפגשי המפלגות הקומוניסטיות החלו לפני 13 שנה, ביוזמת הקומוניסטים היוונים. היוזמה התקבלה בברכה על ידי עשרות מפלגות ברחבי העולם, אשר הבינו את הצורך בקיום פורום בינלאומי להחלפת דעות, לניתוח המגמות החדשות ולשיתוף פעולה. המפגשים השנתיים, שהחלו באתונה, התקיימו לאורך השנים במדינות שונות, ובהן פורטוגל, בלרוס, ברזיל, הודו ודרום אפריקה. השנה, ובעקבות העמקת המאבק המעמדי ביוון, הוחלט לקיים את המפגש באתונה. במרכז המפגש השנה עמד הדין בחלופה הסוציאליסטית על רקע המשבר הקפיטליסטי. במפגש השתתפו תנועות שמאליות מהמזרח התיכון, ובהן, נוסף למק"י, המפלגות הקומוניסטיות של מצרים, לבנון, ירדן, סודאן ותורכיה. עוד השתתפו בכנס שתי המפלגות הקומוניסטיות הסוריות, מפלגת העובדים של טורקיה, מפלגת העם הפלסטיני, מפלגת טודה האיראנית והתנועה הדמוקרטית-המתקדמת של בחריין.

הדו"ח "זכויות האדם בישראל – תמונת מצב 2011", שהתפרסם בשבוע שעבר, מאשר את מה שברור כיום כבר לרבים: החירויות הדמוקרטיות בישראל נפגעות עקב גל החקיקה הימנית, שיוזמים בכנסת.

הדו"ח, אותה פרסמה האגודה לזכויות האזרח, מציג מגמה ההולכת ומתגברת של הטלת מגבלות על החירות במובנה הרחב: חופש הביטוי, חופש ההתאגדות והפעילות הפוליטית, וחופש הדעה והמחשבה.

לא נפקד מהדיון גם מקומה של המחאה החברתית, שסחפה את ישראל בחודשי הקיץ: שחיקת הזכויות החברתיות, שעמדה ברקע המחאה, וכן הניסיונות לפגוע בחופש הביטוי של המוחים (למשל – באמצעות פינוי אלים של מאהלים ומעצר של מפגינים).

פגיעה בחופש הביטוי, ההתאגדות והפעילות

התנכלויות שונות למפגינים בשנה החולפת, המובילות לצמצום השיח הדמוקרטי, כללו בין היתר שוטרים המגיעים רעולי פנים או ללא תגי זיהוי לפיזור הפגנות, על אף שהחוק מחייבם להזהות; מפגינים שנעצרים ונדרשים להתחייב שלא ישתתפו בהפגנות בעתיד הקרוב; ופעילים חברתיים ופוליטיים, המוזמנים ל"שיחות אזוהרה" מאיימות.

בשטחים הכבושים, הצבא אוסר לחלוטין כל קיומה של הפגנה, והמשתתפים נתקלים ביחס אלים, העלול להסתיים בפגיעה פיזית ובמאסר. דוגמה מעציבה ליחסו הדורסני של הצבא למפגינים בשטחים ראינו ביום ו' (9.12), בו נורה למוות מפגין בכפר נבי סאלח (ר' ידיעה בעמוד אחרון).

מאחורי הסורגים – פגיעה בזכות לחירות

על אף שזכויות האדם אינן צריכות להיעצר בשערי בית הסוהר, אין כיום מי שמבטיח לספק לאסירים ולעצורים תנאי מחיה בסיסיים ולשמור על כבודם ועל זכויותיהם.

מק"י ת"א: הנהגה חדשה ורצון להוביל

עשרות חברות וחברי מק"י בתל-אביב השתתפו בשבוע שעבר (7.12) באסיפה השנתית של הסניף. האסיפה התכנסה כדי לדון בפעילות המפלגה בעיר ויעדיה. החברים בחרו מזכירות חדשה ובה פעילים ותיקים וצעירים.

בדו"ח המפורט, שנמסר לקראת האסיפה, נכתב: "השנה הזו מראה לנו יותר מתמיד עד כמה החברות במפלגה כרוכה בעבודה – ועבודה קשה. עד כמה, בניגוד לחברות במפלגות וארגונים רבים אחרים, משמעותה של החברות הקומוניסטית איננה רק הזדהות והסכמה עם דרכה של המפלגה, אלא גם אחריות אישית במימוש ההחלטות ובקידום הפעילות".

"בשנתיים החולפות, ארגון חברי הסניף שורת אירועים ציבוריים עוצמתיים, שהצליחו להסיט את סדר היום בישראל, להציב קול אחר מול ממשלת נתניהו, ולהנהיג תנועה הולכת וגדלה של שמאל בעיר בה אנו פועלים. הניתוח הפוליטי-אידיאולוגי של מק"י והכלים הארגוניים שלנו משפיעים מאוד על השמאל הישראלי כולו, מעצבים את מסריו וקובעים את אופני המחאה הנהוגים בו".

יום זכויות האדם הבינלאומי

בדיון שקיימה מליאת הכנסת (6.12), לציון יום זכויות האדם הבינלאומי, הזהיר ח"כ **חנא סויד**, יו"ר סיעת חד"ש, מפני התגברות פשעי השנאה בעולם: "במדינות שונות, באירופה ובארצות-הברית, ישנו גל שנאה, המתבטא גם באנטישמיות ובהשמצה נגד מוסלמים. שנאת הזרים והמהגרים גוברת, ואיתה גם הניסיון לפגוע בזכויות".

בהתייחסו לישראל, ציין ח"כ סויד את נתוני דו"ח העוני שפורסם לאחרונה, המשקפים גם הם פגיעה מתמשכת בזכויות אדם: "בישראל, ובמקומות אחרים בעולם, אי אפשר לדבר על זכויות אדם, כאשר אנשים סובלים רעב. מי שאין לו קורת גג, מי שאינו מקבל טיפול רפואי הולם, הם אנשים שחסרה להם המשמעות האמיתית של זכויות אדם".

אין לעקל את דמי הליווי של עיוורים

"האם מישוהו מכם חשב פעם, איך עיוור קונה בסופר? איך הוא יודע איזה מוצרים נמצאים על המדף? איך עיוור מתנהל בחיי היום-יום שלו? איך הוא יכול להסתדר בדברים, שעבורנו, הרואים, נראים כל כך מובנים מאליהם ואלמנטריים?", הקשה ח"כ **דב חנין** (חד"ש), בדיון (6.12) בהצעת החוק שהגיש, לאיסור עיקול בידי הוצאה לפועל של דמי ליווי לעיוור.

"התשובה היא, שעיוור לא יכול להסתדר לבדו בסופר. עיוור צריך סיוע. הוא יכול לקבל את הסיוע מבן-משפחה, אבל אם אין בן-משפחה כזה, הוא צריך לבקש טובה. ואם אין מי שיתנדב, הוא צריך לשכור מישהו, שילך אתו ויסייע לו לקנות בסופר את מה שהוא רוצה", הוסיף חנין. עיוורים רבים חיים מתחת לקו העוני, וסובלים מחובות. לא אחת מעקלים, באמצעות הוצאה לפועל, את דמי הליווי לעיוורים. אומנם לא מדובר בסכום גדול (לא יותר מ-933 ש"ח), אולם ללא ליווי – נפגעת קשות איכות חייהם. הצעת החוק שהגיש חנין עברה, פה אחד, בקריאה ראשונה.

חברות הסלולר פוגעות בפרטיות

ב-7.12 השיב שר התקשורת לשאילתא של ח"כ **חנא סויד** (חד"ש) על אודות תוכנת מעקב בשם "Carrier IQ" המותקנת במכשירים סלולריים, הרושמת את הפעולות שמבצעים המשתמשים. שר התקשורת הודה כי משרדו לא יודע מה עושות חברות הסלולר בנתונים הנאספים. "אני לא מוכן לוותר על הפרטיות שלי. אני לא רוצה ולא מעוניין שירגלו אחריי או אחרי כל משתמש אחר", אמר ח"כ סויד. "אני חושב שצריך לאפשר למשתמשים גם את האפשרות להסיר את התוכנה הזו מהמכשיר שלהם", הוסיף.

מוזיאונים בשטחים הכבושים

בדיון שקיימה הכנסת (5.12), לגבי הצעת חוק של הימין, שמטרתה להחיל את חוק המוזיאונים גם בגדה המערבית, אמר ח"כ **מוחמד ברכה**, יו"ר חד"ש: "אני חושב שיש מקום להקים מוזיאון בשטחים הכבושים, אבל המוזיאון צריך להיות מוזיאון פלסטיני, כדי שיתעד את הפשעים של הכיבוש ושל ההתנחלויות".

ברכה הוסיף: "מטרת החוק הזה היא להחיל דין אזרחי במקום שהוא לא אזרחי, במקום שהוא לא חלק ממדינת ישראל. יש פה ניסיון להפוך את ההתנחלויות, שאינן נתפסות כלגיטימיות בעיני אף מדינה בעולם, למשהו לגיטימי".

נגישות ותעסוקה למוגבלים

מאת ח"כ מוחמד ברכה

בשנת 2008, הוזמנתי לכנס של ארגון החירשים בתל-אביב, ושם נשקף אלי עולם שלא הכרתי, של דאגות שלא ידעתי, של חלומות פשוטים אבל בלתי ניתנים להשגה.

שם גם למדתי, שבשפת הסימנים יש ביטויים בערבית ויש ביטויים בעברית. שם לא יכולתי להבדיל מי ערבי ומי יהודי, אולם קבוצת אנשים שניגשה אליי, הסבירה לי שהיא מקלנסואה. הם הזמינו אותי לבקר במועדון החירשים אצלם בכפר. ביקרתי שם, ונולדה ידידות שקיימת עד היום. לפני כשנה אירע בכפר מקרה של רצח, על רקע פלילי.

מישהו ירה בתוך בית-קפה. אחד מידידי החירשים נהרג באותו אירוע. הלכתי לנחם את המשפחה, ופגשתי שם את כל אנשי מועדון החירשים. שאלתי: "איך היה קשור לעניין הזה? מדוע נורה? הרי העבריינים רצו לחסל מישהו אחר".

אמרו: כשהתחילו היריות, הוא לא שמע. לכן שילם בחייו. מול אירוע אחד ויחיד שכזה, מתבטלים כל הטיעונים על תקציב שישנו או איננו, על יכולתה או אי-יכולתה של המדינה לעזור. מול המקרה האחד והיחיד הזה, של אדם שקיפח את חייו בשל מוגבלותו, היה שווה שאנחנו, כנציגי הציבור, נכופף את כל המגבלות התקציביות, על מנת שהחברה שלנו תהיה חברה שלמה.

אנחנו חברה מוגבלת, אם אנחנו לא פועלים למען אנשים החיים עם מוגבלות. אנחנו לא נהיה חברה שלמה, בטרם נגן על זכויותיהם של 1.36 מיליון המוגבלים החיים במדינת ישראל. אנחנו חברה חסרה ולקויה בלי הציבור הזה.

האנשים האלה, כל אחד והמוגבלות או הלקות שלו, הם אנשים חסרי נחת. נח"ת הן שלוש האותיות של: נגישות, חינוך ותעסוקה. אלה שלושת הדברים העיקריים, שאם המדינה תספק אותם, היא תסייע לאנשים אלו להגשים את עצמם ולממש את חלומותיהם.

הבטחת נגישות היא באמת נושא עיקרי ומרכזי על מנת להבטיח שילוב של אנשים עם מוגבלות. בנוסף, אחד המכשירים להתקדמות הוא החינוך. ראוי היה שאנשים עם מוגבלות ישולבו, במידת האפשר, במערכת החינוך הרגילה.

הקניית חינוך תציע את האדם לעבר תעסוקה ראויה, ואז האדם יהיה עם הגדרה עצמית. הגדרה עצמית היא לא רק עניין של עמים, אלא גם של אנשים, של בני-אדם פרטיים, שיגדירו ויגשימו את עצמם. אדם עם מוגבלות, שיש לו רצון, יכולת ומסוגלות לעבוד, אין להכריחו להיות סמוך על שולחן הביטוח הלאומי. צריך לתת לאנשים כאלה את הכלים והאפשרות להשתלב בשוק העבודה.

לכן, אם הם חסרי נח"ת, אנחנו צריכים לספק להם את הנח"ת – את הנגישות, את החינוך ואת התעסוקה. אם שלושת הדברים האלה יהיו בהישג ידם, אני חושב שהם לא יזדקקו לשום חמלה, ויהיה באפשרותם להיות בכבוד.

(מתוך דברים במליאת הכנסת, 6.12)

דרושה סוריה אחרת, אבל איזו מין סוריה?

מאת אורי וולטמן

מאז פרצה המחאה בסוריה בחודש מארס האחרון, נהרגו יותר מ-4,000 בני אדם. כאלף מתוכם, לפי הערכות, הם אנשי צבא ומשטרה. מספר שיא של הרוגים נרשם בנובמבר, אז נהרגו 950 בני אדם במתקפות של הצבא ובקרבות בין הצבא למורדים.

לאחר למעלה מחצי שנה של הפגנות וקרבות רחוב, הודיעה (1.12) נציבת זכויות האדם של האו"ם, נאבי פילאי, כי סוריה נמצאת כעת במצב של מלחמת אזרחים. היא קראה לקהילה הבינלאומית להגן על תושבי המדינה.

פעילי אופוזיציה סוריים, שמושכם בירדן, הפצירו בנאט"ו לשלוח כוח משימה לסוריה, כפי שנעשה בלוב.

בריאיון שהעניק ל"וול סטריט ז'ורנל" (2.12), אמר אחד המנהיגים הבולטים של מתנגדי אסד, בורהאן רליון, כי הוא רואה את סוריה שאחרי עידן אסד רחוקה בעמדותיה מאיראן ומחזיבאללה, וקרובה יותר למדינות הליגה הערבית.

מה משמעות הדברים? המשמעות היא, שגורמים מסוימים באופוזיציה הסורית מצהירים בגלוי על כוונתם להנהיג בסוריה משטר פרו-אמריקאי, מסוג המשטרים הקיימים ברבות ממדינות המפרץ הפרסי.

אין בדברים אלו כדי לעורר שמחה. משטר פרו-אמריקאי בסוריה יהיה בוודאי משטר של דיכוי. מי שציפה, לאחר שהתחיל האביב הערבי, כי בעלות בריתה של ארה"ב במזרח-התיכון יפגינו יחס של כבוד לחירויות הדמוקרטיות בארצם – התבדה.

ארה"ב לא נקפה אצבע, כאשר מפגינים למען דמוקרטיה בבחריין הותקפו באכזריות בידי הצבא והמשטרה. כאשר נראה היה, שכוחות הביטחון בממלכה מתקשים לבלום את הצעירות והצעירים, שמילאו את הרחובות, צבאות סעודיה ואיחוד האמירויות פלשו לבחריין, בברכת ארה"ב, ועזרו לדכא את המרידה.

משטר כמו זה שרליון ופעילי אופוזיציה מסוגו שואפים להקים בסוריה, יהיה מהזן של מובאק: שלטון המשעבד את כלכלת סוריה להון הבינלאומי, תוך שהוא מקיים דיכוי אכזרי, כדי להבטיח שאיש לא יערער על שיעבוד כלכלי זה.

יתרה מזאת, שלטון פרו-אמריקאי בסוריה מהווה סכנה לא רק עבור הסורים עצמם, כי אם עבור כל עמי האזור. הוא יגביר את הסכנה של הרפתקה צבאית באיראן, מצד ישראל וארה"ב, ביחד או לחוד.

קיומו של משטר הסר למרותה של וושינגטון, והמאפשר לה להקים בסוריה בסיסים צבאיים, יהיה קלף נוסף בידם של אותם מצביאים ופוליטיקאים, כאן ומעבר לים, הלוחצים לצאת למתקפה נגד איראן.

בנוסף, משטר פרו-אמריקאליסטי בסוריה עלול להגביר את הסכנה של מלחמה גם בלבנון, ולא רק באיראן. אחד הגורמים, שצמצמו את היקף ההפצצות של ישראל, במהלך מלחמת לבנון השנייה (2006), באזורים שבצפון ובמזרח לבנון, לאורך הגבול עם סוריה, היה החשש מפני הסתבכות שתכניס את צבא סוריה לזירה.

עם משטר פרו-אמריקאי בדמשק – הממשלה בישראל תדע, כי יש לה אור ירוק לתקוף בלבנון כולה, בלי חשש מתגמול סורי.

לכן, החלופה הפרו-אימפריאליסטית היא אופציה גרועה. אך המסקנה אינה צריכה להיות תמיכה בסדר הקיים. החודשים האחרונים הוכיחו, כי המשטר הקיים בסוריה מפעיל דיכוי אכזרי נגד אזרחיו. דו"ח שפרסמה ועדת חקירה מיוחדת של האו"ם קבע (28.11), כי כוחות הביטחון של סוריה ביצעו פשעים נגד האנושות, וכי הם קיבלו הוראה לירות במטרה להרוג. אל האזרחים הנורים בהפגנות מצטרפים עוד אלפים שנעצרו ועונו.

הממשלה הסורית אינה מבצעת רפורמות דמוקרטיות אמיתיות, כאלה שבמסגרתן העם עצמו יוכל לבחור את מנהיגיו באופן חופשי (במקום שאלה יירשו את השלטון מאביהם). מצב זה מותיר, לפיכך, את אסד במסלול התנגשות עם רצונו של עמו להיות חלק מהאביב הערבי.

בנק לאומני

מאת יוסי סגול

בכל מדינה, ארגון רחב או קבוצת אוכלוסיה גדולה דיה, תמיד קיימים שוליים קיצוניים. כפי שאין אדם מושלם, אין שום מדינה מושלמת, ולכן בכל מדינה ניתן למצוא אנשים השונאים שנאה חסרת פשרות כל מי שחושב אחרת. עם התופעה הזו למדנו להתמודד, אולם כאשר השוליים זזים למרכז, המצב הופך להיות חמור.

בנק לאומי השיק פרויקט, בו גולשי האינטרנט יכולים לבחור בין עמותות שונות, והעמותות שיוכו במירב הקולות יקבלו סכום של שני מיליון שקלים. לא ארחיב את הדיבור על פסטיבל העוני והשנור, ועל העובדה שעזרה סוציאלית ניתנת כיום, במקרים רבים, דרך עמותות, במקום דרך המדינה, ההולכת ומופרטת.

את עיקר תשומת הלב יש להפנות לעובדה, שבין העמותות המתמודדות ניתן למצוא את "אם תרצו". התקנון אוסר על עמותות פוליטיות להשתתף, אבל אנשי "אם תרצו" לא משייכים את עצמם לימין, אלא לצינונות בלבד.

העובדה, שאנשי העמותה חיברו תפילה נגד יריביהם משמאל, הניפו שלטים עם דמותה של נעמי חזן כאשר קרן פורצת ממצחה, ועודדו רדיפה של מרצים בעלי השקפות שמאליות, לא מנעה מהבנק לאפשר להם להיכנס למרוץ.

איך ייתכן שבשנת 2011 עמדות כאלה יכולות להתחפש לעמדות "א-פוליטיות"?

הדבר מזכיר את השאלה שנשאל יצחק רבין בריאיון האחרון בחייו: האם יש לו זכות לקבל החלטות, אם הוא מסתמך על רוב בכנסת הכולל ח"כים ערבים. העמדה הגזענית של האופוזיציה באותם הימים, הפכה להיות שאלה לגיטימית, והסוף האלים זכור לכל.

תועלת אחת לפחות יש בהשתתפות של אנשי "אם תרצו" בשיח הציבורי: הם טוענים כל הזמן, שהם הולכים בדרכי אבות הצינונות וראשיה. בכך הם גורמים לרבים ללמוד בצורה אחרת וביקורתית יותר את ההיסטוריה של ישראל ושל התנועה הצינונית, ולהבין שהעוול לעם הפלסטיני התחיל לא ב-1967, אלא ב-1948 ואף קודם לכן.

וכך, אנשי "אם תרצו", שהיו רוצים שיותר ויותר אנשים יתיישרו ללא עוררין לפי עמדות הימין, גורמים לכך, שיותר ויותר אנשים מפסיקים לרצות.

המחאה גואה לאחר הבחירות ברוסיה

למרות הזיופים, הקומוניסטים הגדילו את התמיכה בהם ב-50%

מאת תמר גוז'נסקי

איור: סרגיי יולקין. הכיתוב אומר: "אתה תעבוד ביער. תנהל תעמולה בקרב ארנבות, קיפודים, חזירי בר..."
הדב נבחר, כי הלוגו של מפלגת "רוסיה מאוחדת" הוא דב.

כתוצאות של העיר כולה, התוצאות שלא ייאמנו של אותן שש קלפיות: 98% מהקולות ל"רוסיה המאוחדת" ו-1% לקומוניסטים...

גם במוסקבה חגגו הזיופים. לפי סקר, שנערך ביום הבחירות בקרב מצביעים לאחר שכבר הצביעו, למפלגת "רוסיה המאוחדת" ניתנו 28% מהקולות. אולם בתוצאות הרשמיות, מפלגת שלטון זו זכתה ב-46% מהקולות.

למרות מאמצי השלטון למונע חשיפה של הזיופים, המידע עליהם נפוץ ברחבי רוסיה באמצעות האינטרנט. ברשתות החברתיות גם מתארגנות רבות מהמחאות נגד הזיופים ולמען בחירות חוזרות לדומה.

מוקדם עדיין להעריך, כיצד תתפתח המחאה ברוסיה, מה יהיה הקף משתתפיה, ובאיזו מידה היא תשפיע על תוצאות הבחירות לנשיאות, שייערכו ברוסיה במרס 2012.

ההחלטה של פוטין לשוב ולהתמודד על הנשיאות, לאחר הפסקה של ארבע שנים, ולאחר שהוכנס שינוי בחוקה הקובע, שהנשיא הבא ייבחר לשש שנים – מחזקת את הדימוי הדיקטטורי של שלטונו. לכך יש להוסיף, כי פוטין, כמו קודמו יילצין, בנה לעצמו חוג תמיכה חזק בקרב הטייקונים של רוסיה. "סאנדיי טיימס" הבריטי פרסם לאחרונה, כי ל"קבוצת פוטין" שותפים טייקונים מענפי הבנקים, הגז, הנפט, התעשייה הצבאית, הכרייה והתעופה, שכלל ההון שלהם – 130 מיליארד דולר.

מבחינת אזרחי רוסיה, ידיעות על אודות שחיתות בשלטון וזיופים בבחירות אינן בבחינת חדשות. השאלה שנותרה פתוחה היא, האם הכעס על שלטון פוטין הבשיל כבר לרמה של "אביב רוסי".

בשבת, 10.12, רבבות מפגינים השתתפו בהפגנות מחאה ב-80 ערים ברחבי רוסיה, בדרישה לבטל את תוצאות הבחירות ולשחרר את כל העצורים הפוליטיים. המפלגה הקומוניסטית של הפדרציה הרוסית קראה לאזרחים ליטול חלק בהפגנת מחאה המונית במרכז מוסקבה, ב-18.12.

הסיבה למחאות חסרות התקדים באופיין הפוליטי היא – הזיופים המוגדרים כחסרי בושה, שביצעה מפלגת השלטון, "רוסיה המאוחדת", בראשות פוטין ומדבדיב, ביום הבחירות לדומה (הפרלמנט), 4 בדצמבר.

גנאדי זיוגנוב, יו"ר המפלגה הקומוניסטית, הדגיש בהודעתו (8.12), כי הפגנות המחאה הן פעולה אזרחית להגנת רצון העם, והוקיע את האלימות והמעצרים, שמפעילים שוטרים ואנשי ביטחון ביחס למפגינים. סתימת פיות ופעולות דיכוי נגד האופוזיציה, ציין זיוגנוב, לא יחלישו את הדרישה לחשוף את ההפרות הגסות של חוקי הבחירות, שביצעה מפלגת השלטון.

ההתנהגות הברוטאלית של כוחות המשטרה כלפי המפגינים מבטאת את התסכול של מפלגת השלטון נוכח תוצאות הבחירות.

לפי התוצאות הרשמיות, בבחירות הכלליות הפסידה מפלגת "רוסיה המאוחדת" את הרוב המוחלט שהיה לה בדומה וייצוגה ירד מ-315 ל-238 צירים (49%). לעומתה, הקומוניסטים, אשר מספר בוחריהם עלה מ-8 מיליון ב-2007 ל-12 מיליון כעת (20%), הגדילו את מספר הצירים שלהם ל-92. את אחוז החסימה של 5% עברו עוד שתי מפלגות ימין.

אולם גם את התוצאות המוחלשות שלה השיגה מפלגתם של פוטין ומדבדיב בשיטות רמייה.

ייקטרינה פולגוייבה פרסמה ביומן "סובייטסקאיה רוסיה" (7.12) רשימה המתארת את מסע הלחצים במהלך מערכת הבחירות ואת הזיופים ביום הבחירות.

עצרות רחוב, שארגנו הקומוניסטים וארגוני אופוזיציה אחרים, הותקפו ופוזרו בכוח בעילות שונות. אתרי אינטרנט, שהוקמו במטרה לעקוב אחר מהלך הבחירות, נסגרו בטענה שהם "סוכני אויב". אגב, ראש הממשלה פוטין הכריז (7.12), כי ההפגנות לאחר הבחירות מאורגנות בידי מדינות זרות...

ביום הבחירות עצמו, ארגנה מפלגת השלטון אוטובוסים, שנוסעיהם הוסעו מקלפי לקלפי, ובכל קלפי הם ירדו להצביע. בקלפיות רבות, מנעו מהמשקיפים של האופוזיציה להיות נוכחים בעת פתיחת הקלפי, וכאשר התירו להם להיכנס, הם גילו, כי בקלפי ישנן כבר מעטפות רבות.

הזיופים נמשכו גם בשלב העברת הקלפיות. בעיר סראנסק, למשל, היו 136 קלפיות. לאחר סיום ספירת הקולות, בשעה 4 לפנות בוקר, הגיעו למשרדי ועדת הבחירות רק 6 קלפיות, ואילו 130 קלפיות נעלמו. ועדת הבחירות שתקה, וכך נותרו

איזראל טודיי

מאת לילך ובר

"איזראל ז'ורנאל", הצגה חדשה של "החיפאית", קבוצת הצעירים בתיאטרון חיפה, בוחנת את הקשר בין הון לעיתון, ובין מציאות לבדיון. גם מעמיקה וגם מצחיקה

אמנם ההזמנה נשמעה מעט חשודה, אבל זרמתי. מנהל מרכז הצעירים העירוני בחיפה הזמין לפגישה סוחר ספרים מרחוב מסדה, עורכת כתב עת ספרותי חיפאי, עיתונאי צעיר, ואת יו"ר אגודת הסופרים של חיפה. הנידון – אירוע שירה במרכז הצעירים. התייצבנו במרכז הצעירים, שחזותו לא הייתה מביישת בית אבות.

כשהגיע תור העורכת לדבר, היא ציטטה מהזיכרון את עקרונות הפעולה של קבוצת "הלסביות הנוקמות". כדי למשוך קהל צריך לדאוג לאלכוהול, לאוכל ולאפשרות סבירה למין. לא פחות חשוב, זה לדאוג להגיע לקהל. נאמר, להדפיס 6000 פליירים, אם רוצים להביא 60 אנשים.

כאן הופנה מבט מרציץ למנהל המרכז. המנהל, בחיך הוץ-שלטוני, אמר שאם יראו שהתקציב שלו יצא על אלכוהול, זה לא יעלה בקנה אחד עם השליחות החינוכית של המרכז.

לקראת התפזרות, המנהל הציע לצעירים לצפות בהצגה באותו הערב. העיתונאי והעורכת התלוצצו ביציאה, שכך השלטון המקומי קונה את שתיקת התקשורת החופשית. מנהל המרכז התרעם וכפר בהאשמה. הסוחר נזף בעורכת שלא צריך לירוק לבאר ממנה היא שותה. גם אם אין בה מים. כך, מבלי לזכור את שמה של ההצגה לאשורו, פרט לכך שהוא לועזי, הגיעו הסוחר והעורכת לתיאטרון העירוני. העורכת והסוחר צפו בעבר בהפקות קודמות של "החיפאית" – "תופעות לוואי" ו"תש"ח". כך שזה לא היה נטול הקשר לחלוטין.

הפלאייר שאספו בכניסה העיד שלפניהם קומדיה מקורית מאת **רוני סיני**, ושמה "איזראל ז'ורנאל". למרות הפסאדה הפופית והקלילה, הוא העיד באופן חד-משמעי שרוחות המקארתיזם וההון-שלטון-עיתון מנשבות גם במעוזי תרבות המיינסטרים, ועל גביו שאלות די כבדות: "האם העיתונות מדווחת לנו על המציאות כהווייתה, או שמא בוראת לה עולם חדש ומעצבת לנו דרכי חשיבה", וגם "האם שאלת הון ושלטון גולשת אט-אט לתוך עולם האמנות?"

אז נכון, גם ההצגה "ארגנטינה" התעסקה לאחרונה באנשים שפשוט נעלמים בצל משטרים חשוכים. אבל עם כל הכבוד לאלגוריות שעולם התיאטרון מאכיל בהן את הקהל, שם לא היה ניסיון אפקטיבי לאמירה קונקרטיה על איך שלטון אנטי-דמוקרטי משפיע על האזרחים כאן ועכשיו.

האורות מתעמעמים. התפאורה צבעונית, ולכל דמות יש צבע משלה. המספר אלדר אלדר (**רון ריכטר**), לבוש השחורים, מתגלה גם כחוקר פרטי סטייל פיליפ מארלו אלטמני. חוקר-לא חוקר, שחוקר בעיקר את חייו ויחסיו עם הדמויות שמאכלסות את העלילה, הדחוסה מבלי להיות עמוסה.

לפנינו תעלומת היעלמות של מחזאית בוהמיינית צעירה ובוועטת, פינצ'י דינור (**מעין יוסברג**). התעלומה נחשפת דרך כותרת ראשית בעיתון יומי, שחודרת לביתם של בני הזוג דוש (**ארז לבין**) וציפור דרווי (**קן אור**).

ביתם, משלח ידם והיחסים ביניהם, הם מהתלה יאפית, ברוח הטלנובלות העבריות בנות זמננו, על הרומאן של הבעל עם מזכירתו (**סיון הכוכבי**), והרומאן של אשתו עם הקולגה שלו, צביקה (**רביע חורי**). ציפור דרווי נרעשת לגלות שהיא מכירה את האשה שמוזכרת בעיתון "איזראל ז'ורנאל", המקבילה הסולידית של שופר השלטון "ישראל היום".

הנרטיב מתפתל בין עלילות משנה ודמויות בעלות אינטרס. בולט במיוחד צביקה, בגילומו של **רביע חורי**, שהוא, בין השאר, השכן, המאהב והקורא הראשון של התסריטאית פינצ'י דינור, וכן מושא חקירה מרכזי בפרשה.

המדור נפגש עם **רביע חורי**, שמתאר את תפקידו בכוח כך: "שחקן לוקח אחריות על התפקיד שלו, ומבצע את החזון של הבמאי ושל המחזאי. אנחנו מחפשים תכונות בעצמנו כדי להביא דמות".

כאשר חורי נדרש לספר על העבודה על "איזראל ז'ורנאל", הוא משתף ש"השחקנים היו שותפים לתהליך. סיני הביא את הרעיון והתחלנו לעבוד. הבאנו רעיונות משלנו כדי לתמוך ולשרת את הרעיונות שלו, ואיך כל אחד מאיתנו רואה את הדמות. הוא כתב ושיכתב ובא לכל החזרות".

לאחר שהמדור החמיא על תפקידו ההצגה, שמצחיק מבלי לרדד מסרים ודרכי הבעה, חורי ענה: "בהצגה הזאת אתה לא יודע איך הקהל יגיב. עד הרגע האחרון לא יודעים, אם זה מצחיק ומעביר את הניואנסים של המסר. לא קל להצחיק עם תוכן, גם בצורה מעניינת ומקצועית, וגם לצחוק על עצמך, ולהבין מה קורה סביבך".

איך זה לשחק אשכנזי? "כיף. באמת כיף. בהצגה יש שבירת כללים של טיפוסים וסטריאוטיפים. אני משחק את צביקה האשכנזי, שיש לו מבטא ערבי כי הוא מסתערב. זה סיפור שאת יכולה לדרוש בו. אבל יחד עם זאת, הדמות מחפשת את אהובתו שנעלמה, ומנסה להבין מי היא. יש לי מבטא מעט שונה, לא סטריאוטיפי, כך שעקרונותיה היה אפשר לכתוב את הדמות כך, שתהיה ללא מבטא".

בהצגה "תש"ח" משחק חורי פלמ"חניק. "אבל שם לא מתייחסים לזה. כאן זה עניין של אדם לא אמין וסטריאוטיפ חברתי ופוליטי, שנדבק על משהו עם חזות מזרחית. למה הוא מסתערב? סתם? את מה משרתים המסתערבים? צביקה שירת בתור מסתערב, בלוע האויב, כדי להביא אינפורמציה, ועדיין חושדים בו. לכאורה, הוא אמור היה להיות הראשון בין הדמויות, ובמקום זאת חושדים בו לאורך ההצגה".

הבימוי המיומן של הבמאי והמנהל האמנותי **משה נאור** מציע מעבר אלגנטי וכמעט לא מורגש בין סצנות דחוסות בפעילות לבין סצנות בהן הדמויות קופאות על הבמה, והחוקר-מספר עושה סדר בעלילה עבור הקהל.

ההצגה חוקרת את גבולות מסירת הנרטיב. מי הוא בעל הסמכות הסיפורית ולטובת אילו מטרות הוא עושה זאת: אינטרס אישי? מניע כספי? ניסיון הונאה של דמות שמנסה לחרוג מגבולות עצמה? העלילה המתפתלת מכתובה באופן מתקשר להפליא תסריט בתוך תסריט, כאשר כל דמות תובעת לעצמה את הסמכות לדבר על "מה שבאמת קרה".

גם צרכני תיאטרון פוטנציאליים, שאין להם קשרים מתגמלים במרכז הצעירים של עיריית חיפה, יפיקו משהו מצפייה בהצגה. זו הזדמנות נדירה לבידור קל וקולח, שפונה גם לראש. ההצגה "איזראל ז'ורנאל" מציעה התמודדות מורכבת ופתוחה לפרשנויות רבות על היחס בין מציאות לבדידיון בעולם התקשורת המקומי, ועל המקום של עצם בניית נרטיב במציאות רב-ערוצית ורב-עריצית.

הרוג נוסף בגדה המערבית מירי רימון גז

הארץ. יצוין שבשבועות האחרונים התקיימו, ביוזמת חד"ש ומק"י, משמרות מחאה ואסיפות פומביות, במטרה לעורר מודעות למצוקת ערביי הנגב ולהבטיח תמיכה בשביתה.

עובדי "סלינה" מתבצרים במפעל

עובדי מפעל "סלינה" לייצור פלסטיק, בנצרת עילית, התבצרו (10.12) במפעל, במחאה על סגירתו. המפעל קיים כבר 40 שנה, ו-160 העובדים המועסקים בו טוענים, כי המפעל לא שילם להם משכורות כמה חודשים. לדברי העובדים, המפעל שרוי בחובות כבדים, הכוללים גם את קרנות הפנסיה וההשתלמות של העובדים. "לקחנו אלינו את המפעל", אמר דובר התארגנות העובדים **לואיס פורמן**, "לא קיבלנו משכורות כבר ארבעה חודשים". מזכיר מרחב ההסתדרות בעמקים, **לאון פרץ**, אמר כי הבעלים ניסו להוציא סחורה וציוד מהמפעל. הוא הצר על כך שהעובדים לא המשיכו את הליכי ההתאגדות והקמת ועד עובדים לפני שנה, וציין כי ההסתדרות תסייע למרות זאת.

מחאת מורות היל"ה

לאחר שהחברה למתנ"סים, דרכה מועסקים 1,500 המורים והמורות של פרויקט היל"ה, סירבה להיענות לדרישות העובדים, הכוללות חתימה על הסכם קיבוצי שיבטיח שכר הוגן, הכריזו המורים על צעדי מחאה. המורים, המאורגנים במסגרת "כוח לעובדים", הודיעו על כוונתם להשבית מרכזי למידה, ולקיים הפגנה בתל-אביב.

מכון אמיל תומא

ללימודים פלסטיניים וישראלים

בשבת, 17 בדצמבר, בשעה 17:00,
באולם המכון, רח' לוחמי הגיטאות 27, חיפה

הספרות בחיפה, וחיפה בספרות

אירוע תרבותי-פוליטי, בהשתתפות פרופ' **מחמוד גנאים**, והסופרים **חנא אבו-חנא**, **סמי מיכאל** ו**סלמאן נאטור**.

חוג אחווה

שדרות בן-גוריון 39, חיפה

ביום חמישי, 15 בדצמבר, בשעה 19:30

הדומה והמשותף בין

המחאות החברתיות בעולם

ערב בהשתתפות ההיסטוריון החברתי

ד"ר אפרים דויד

הכניסה חופשית. לפרטים: 050-5913015

כמדי יום שישי, מזה כמעט שנתיים, גם ביום שישי האחרון (9.12) התקיימה הפגנה עממית בלתי-אלימה בכפר הפלסטיני נבי סאלח, שבגדה המערבית. תושבי הכפר הקטן, בו חיים 500 תושבים, מוחים על כך שמתנחלים, מההתנחלות חלמיש הסמוכה, משתלטים על אדמות הכפר ועל בארות מים, מתנכלים להם, והכול בחסות הצבא.

במהלך ההפגנה נפגע **מוסטפא תמימי**, בן 27, מרימון גז שנורה לעבר ראשו, מטווח של פחות מעשרה מטרים, מתוך ג'יפ ממוגן של הצבא. הוא מת מפצעיו למחרת. מתמונות שהופצו באינטרנט, בידי פעילים שהשתתפו במחאה, נראה בבירור כי הירי התבצע מטווח קצר ביותר ובכיוון ישיר, בניגוד להוראות הפתיחה באש, ותוך שהחילל היורה אינו מאוים ואינו מצוי בסכנת חיים. יצוין שבאפריל 2009 נורה למוות, בנסיבות דומות מאוד, **באסם אבו-רחמה**, מהכפר בילעין.

מתמונת המצב העולה מדבריהם של תושבי הכפר ושל פעילי השלום הישראליים והבינלאומיים, נראה כי זה"ל והשב"כ עושים מאמצים כבדים להביא לסופה את המחאה העממית בכפר. **באסם תמימי**, פעיל בולט בכפר ואחד מראשי המחאה, מוחזק כבר תשעה חודשים במעצר.

אלפים צעדו למען זכויות אדם

אלפים יצאו לרחובות בתל-אביב ובחיפה, והפגינו במחאה על מדיניות הממשלה בנושא זכויות האזרח. מצעד זכויות האדם, שאורגן בידי האגודה לזכויות האזרח, והשתתפו בו למעלה מ-130 ארגונים נוספים, מתקיים בתקופה בה מתרבות המתקפות על ארגוני החברה האזרחית, על חופש העיתונות ועל בתי-המשפט.

בהפגנה בתל-אביב השתתפו, בין היתר, ח"כ **דב חנין** (חד"ש), אנשי אקדמיה ואמנים. כמו כן בלטה בהשתתפותה **דפני ליף**, ממנהיגי המחאה החברתית, שאמרה כי המאבק

שהתחיל בקיץ הוא מאבק לזכויות אדם. בחיפה התקיים השנה לראשונה מצעד זכויות האדם, שלאורגנו היו שותפים פעילים ממאהלי המחאה. מאות המפגינים, שקראו סיסמאות בעברית וערבית, צעדו משכונת הדר, דרך ואדי ניסנאס, וסיימו בעצרת בעיר התחתית, ליד קריית הממשלה המחוזית.

ח"כ לשעבר **עיסאם מח'ול** (חד"ש), שהשתתף בהפגנה, מתח ביקורת קשה על החקיקה הגזענית של ממשלת הימין.

שביתה כללית בסולידריות עם הנגב

בגליל, במשולש ובנגב התקיימה (11.12) שביתה כללית של הציבור הערבי, לתמיכה במאבק הברואים בנגב. המחאה, ביוזמת ועדת המעקב העליונה של האוכלוסייה הערבית בישראל, התקיימה תחת הסיסמאות: "לא למתווה פראוור" ו-"לא לעקירת רכבות בדואים מכפריהם". כמו כן, התקיימה הפגנה מרכזית בירושלים, מול משרד רה"מ, במקביל לפעולות מחאה נוספות שהתקיימו ברחבי